

Sonet o červencové noci na Vysočině

*Večer si lehá tiše do polí
Na kamenech se leskne zlatá slída
Měsíc jak chromý pastýř o holi
jedinou hvězdu nad dědinou hlídá*

*Od potoka je slyšet rozhovor
Z hospody domů vracejí se chlapi
a přou se potmě Něco je moc trápí
Noční chlad dotýká se hor*

*Posléze všechno ztichne Naprosto
Jen slepá můra do žárovky vráží
Na chvíli vyjdeme si na zápraží*

*a ohromí nás noci majestát
Tisíce hvězd Ach byli bychom s to
po celou noc pod tímto nebem stát*

*Jan Skácel
(KVĚTY Z NAHOŘKLÉHO DŘEVA)*

Seděli jsme dnes v redakci (a pak taky v hospodě a v kasinu a na gauči naproti recepci...) do dlouhých ranních hodin a přemýšleli nad konceptem *otevírání se*. Svěřujete se lidem okolo? A svěřujete se rádi? Já ano, jak už si někteří z vás možná stihli všimnout. A protože není nic lepšího než se trochu otevřít (vlastně obnažit!) úplně veřejně, udělám to i v rámci posledního Úvodníku. Tak tedy upřímně a od srdíčka.

Možná jsme někdy mohli méně pít a více spát. Možná jsme nemuseli jít z kasina rovnou do redakce a tam pak spát na kancelářské židli. Někdy jsme taky možná mohli některé věci udělat lépe a jinak, s větší pečlivostí třeba. Možná jsme mohli vložit našetřené úspory

na perspektivnější místo, než je jukebox u Vašuta. Možná jsme taky někdy...

Dál už Vás nebudu zatěžovat, nebojte. Takových *možná* máme ale všichni spoustu, opravdu, a netýkají se jenom naší redakce, ale jistě i Vás účastníků, porotců a dalších. Třeba i někdo z Vás má pocit, že se mu něco nepovedlo, že je neschopný, protože to mohl zvládnout jinak a lépe. Není to pravda, fakt! Já o tom totiž něco vím, protože jsem prošlá Prostějovem a jeho okolím až do svého nejmenšího pražského záhybu. A jelikož jsem alespoň některá naše slabá redakční místa odhalila a otevřela, Vy už ty své pro dnešek můžete nechat být. Nezapomeňte se víc otevřít, ale hlavně v tom, co se Vám

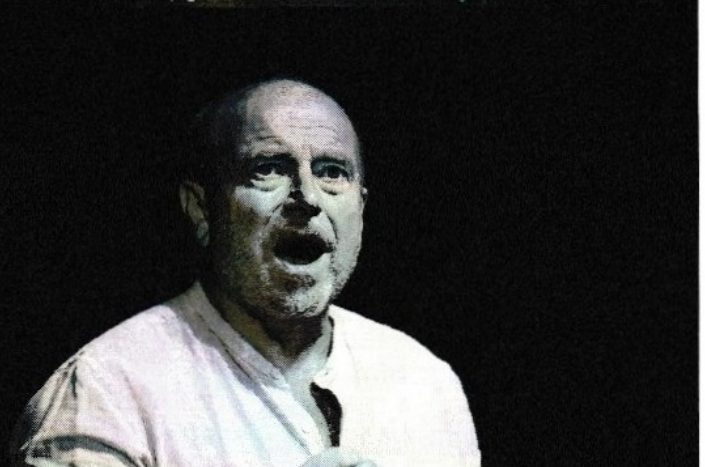
povedlo, chvalte se a buďte na sebe milejší. A pokud je na Vás má úvodní mesidž přehnaně agitační a své introvertní já otevřít nechcete, otevřete si aspoň dnes dveře do hospody 27 (fiktivně, protože co já vím, tak jsou otevřené pořád) a užijte si dozvuky letošního Wolkráče. Kdyby někoho zajímala naše další tajná příznání, stavte se za některým členem redakce dnes večer pro podrobnosti (pokud chcete podrobnosti bulvárního charakteru, vyčkejte a stavte se pro ně až v noci/ráno).

Všem laureátům i oceněným gratulujeme.

Věnováno památce mých drahých ledvin, jater a kdysi funkčnímu spánkovému režimu...

Tereza Indrová

Na sobotní večer si připravte slavnostní róby na předávání Oscarů!!

Rozhovory s recitátory 3.

František Kaska – Ivan Wernisch: *Mládeži* (pásmo)

O jaké útvary se jedná? Jakou formou jsou úryvky psané?

Jsou to Wernischovy krátké texty vybrané z výboru, který se jmenuje *Mládeži*. Jsou to takové moudrosti v podání jakéhosi východního mistra. Vždycky mě fascinovalo, jak si Wernisch pohrává s principem moudrosti, ale zároveň nemožností ji uchopit. Například v prvním příběhu je nejlepší být třetí žák, protože ti první dva musí padnout, aby mohl mistr ukázat odpověď

Ty sám učíš. Hovoří z tebe zkušenost?

Samozřejmě. Já doufám, že tam ta sebeironie je. Proto jsem do toho taky šel...

Jak jsi spokojen se svým výkonem?

Já sem přicházím, protože mám možnost svým přátelům, které vidím častěji, ale i méně často, říct něco hezkého. Moje motivace je, aby můj přednes dostali jako dárek, a když jsou spokojeni oni, tak já taky.

Sára Pospíšilová – Jiří Orten: *Sedmá elegie*

Proč sis vybrala Ortenův text?

Ortena mám velice ráda, už nějaký pátek se s ním potýkám skrze četbu. A když se potřebuji nějak uklidnit nebo když mám v srdci nějaký životabol, tak za ním chodím na Olšany na hrob.

Jak ses potýkala s tím, že je báseň výrazně mužská?

Přijde mi, že skrze témata a velice silné city se dá napojit a předat je i jako žena. Jsou to pocity, které může zažít muž i žena.

Kdo je pro tebe Karina a Narciska?

Karina je autorka *Nebezpečného věku*, které Jiříček píše. Narcisku chápu jako ženu, kterou Orten nebo promlouvající postava chápe jako múzu nebo milenkou.

Hana Patrasová – Benny Andersen: *Štěstí*, *Ranní zpěv*; Marian Palla: *Procházka*

Kde jsi sehnala takovéto šaty?

Jsou z internetu, z vinted.cz, myslela jsem, že jsou to šaty, které bych mohla nosit, a když přišly, tak jsem zjistila, že je to kostým k těmto básním.

Takže jsi znala dříve básně než šaty?

Ano.

A nenosíš je?

Ne, dneska je mám na sobě poprvé.

Co je to za básně?

Jsou od Bennyho Andersena, dánského básníka a písničkáře, kterému u nás vyšla jen jedna sbírka básní a jedna próza. Ty básně se mi moc líbí a chtěla jsem je říkat. Závěr je báseň od Mariana Pally, která se mi tam hodila. Nikdy jsem

dva autory nekombinovala, je to pro mě nové.

Dělají si básně i v textové podobě legraci z ezoteriky, nebo je to až tvoje invence?

V textech je hodně humoru, mají být vtipné. Ale sbírky vznikaly v jiném kontextu, myslím, že v 70. letech, takže míří spíš jinam.

Vít Staša – Robinson Jeffers: *Stěhovaví holubi*

Jak jsi se dostal k Jeffersovi?

Před pár měsíci jsem našel jeho knížku *Cawdor*, která mě uchvátila. Pak jsem přečetl velkou část jeho díla. Tato báseň mě na první pohled zaujala tématem rozhovoru se smrtí.

Kdo je hlavní postava?

Člověk, který je personifikací celého lidstva. Promlouvá ke smrti, na jednu stranu ji prosí, aby se lidstvu vyhnula, ale zároveň se nad ní chvástá a vyvyšuje. Na konci se ukáže, že jsme svou vlastní smrtí.

V čem je text aktuální?

V dnešní době, možná v posledním století se ukazuje, že lidstvo má nástroje na sebezničení na rozdíl od živočichů, kteří vymřeli kvůli přírodním procesům, my jsme nástrojem vlastní zhouby. Ale není to jen otázka války, ale i ekologie, konzumního způsobu života a přehlížení vztahu civilizace k sobě samé i k planetě, se kterou jsme spojení.

kategorie

Alžběta Rajchlová – Jitka N. Srbová: výběr básní ze sbírky Les

Co je zač sbírka Les, ze které básně pocházejí?

Je to sbírka současné básničky. Přijde mi že je málo známá, ale je skvělá. Velmi doporučuju, má asi čtyři sbírky.

Co tě vedlo k výběru těchto textů?

Hledala jsem dlouho a měla jsem chuť zkombinovat několik krátkých textů, protože jsem to nikdy nedělala. Náhodou jsem na sbírku narazila při prohlížení online knihovny. Oslovila mě, protože se na AVU věnuje malbě, která vychází z přírodních zdrojů. Propojilo se mi to s *Lesem*, který je hravý, ale zároveň má vážnou myšlenku, nějaký přesah.

Chodíš ráda do lesa?

Ano, kdykoli můžu, tak jdu. Bydlím u lesa v Brdech.

Vítek Staša

Naše soukromé (po)mastěníčko

Niky se mastí nad fenomenologickou konferencí. Terka chcandí. (Žena je soustruh lásky.)

Také nevíte, co by to mohlo znamenat? Bylo by škoda nezmínit se o jazykové diverzitě. Přijeli jsme sem z různých oblastí České republiky, nabízí se možnost odvézt si ocud obohacující slovní spojení. Začíná lingvistická analýza.

Mastit se nad něčím by se pro osoby, které nepochází z Hradce Králové, dalo přeložit jako situace, kdy někdo prožívá vnitřní zábavu, ale napůl se tomu škodolibě směje. To nás na bohemistice nenaučili.

Anketa

Doufáme, že jste se zamysleli nad životem v prostějovském mikrokosmu. Dnes se vás však už jen chci zeptat, ať už si to čtete kdykoli a kdekoli: v jakém jste aktuálně režimu?

- a) letadlo
- b) režim nízké spotřeby
- c) profil venku
- d) nabíjí se
- e) normální
- f) nerušit
- g) nabito
- h) jiné:

Pavlna Štěpánka Borská
pavlinaborska@sex.cz

Rozbor recitátorů: Poslední Vrzáka!

Z vedlejší místnosti se ozývá „Poslední Vrzáka!“, přesto však přichází Vrzák jako první se slovy „Jste napjatí? Mám tolik energie, že vás prostě ZABIJU! (velký důraz na slovo zabiju – pozn. red.) My jsme celkově spokojeni a přišla nám vaše vystoupení krásná, ale přesto se budeme snažit najít aspoň něco, abychom vás posunuli v uvažování o tom, jak se dál posouvat.“

Apolena Veldová (Ave), Josef Kačmarčík (JK), Vít Roleček (VR), Libor Vacek (LV), Aleš Vrzák (AVr)

Kristýna Stašová, Oldřich Mikulášek: *Plátky*

AVr: Kristýna zvolila krásný Mikuláškův text, takovou perlu české poezie, výběr je neuvěřitelně nádherný. Včera jsme dost řešili téma interpretace mezi monologem a mezi básní, prózou nebo výsekem z dramatu. Ty sama jsi zahájila výstup podtitulem „Monolog pro ženský hlas“, který je součástí textu. Nemyslím si, že to bylo nutné, ale zase je fajn, že pracuješ s materiálem z celku. Uvažovala jsi o tom jako o monologu?

KS: Spíš ne.

AVr: A já v tom cítím zradu. Bez toho se v textu nemůžeš

obejít. Je to zásadní pro čtení. Není to v tom, že bys měla rozehrát nějakou svoji jevištní aranž, uzavřít se do bubliny, a my abychom tě zdáli sledovali. Jde o situaci, do které nás musíš dovést. Ty ležíš v posteli, vedle tebe je tvůj partner a se svým vnitřním vědomím, že váš vztah jde úplně do hajzlu, se ho bojíš oslovit. Hledáš nějaké plátky, jak by ses s ním propojila. Je tam neuvěřitelné odhodlávání pro promluvu, pro ten kontakt, je to strašně silné a situačně vyfutrované. Ty pak mluvíš o plátcích růží a říkáš si, kde je stonek. To je tvůj život. Ty tu otázku vytváříš jako zjišťovací, kde je stonek? Ale v tu chvíli, v tu situaci je to přece daleko víc vnitřní otázka. Co drží tu růži pohromadě? Z ní zbyly jenom plátky, a to je motiv, který nás vlastně pone-se celou básní. Pak následuje moment, kdy je stříh, kdy ty sleduješ toho chlapa, který se ti moc líbí, a je to vlastně erotický obraz, on vystupuje nahý z vany, podívá se na tebe a řekne „Kam poděl se tvůj nach?“ V podstatě jako „Proč jsi stará?“ Tahle srážka tvé lásky, obdivu a kontaktu je přeci strašná. To je fakt jako bomba, kterou ti našije tou větou. Následuje pak ve-

liká pasáž, která podle mě je jako běh sexu, který v tom je, kde se nesou jednotlivé atributy soulože, a do toho najednou padají věci, jako je rubáš, ukřižované ruce. Ty máš nádherný úsměv, Kristýno. V celém tomhle obraze zoufalství, že on s tebou spí, protože to potřebuje, ale ty ho už vůbec nezajímáš, jsi nic. Obraz krásy obličej, který může být v tom sexu a v tom, že jsi uspokojená, ale když to celé skončí a ty jsi vystavená tomu ponížení, je to strašně matoucí. Pak najednou stříh. Ta ženská je opilá a vnímá vzpomínky na sex, který v tom je, kdy se zopakuje fatální věta, která je trochu pozměněná „Kam poděl se můj nach?“. A ty si říkáš „Není to pravda, neztratila jsem něco? Něco, o co mám bojovat. Ne s tímhle blbečkem, ale s někým jiným.“ A poslední obraz je obrazem velkého vyrovnaného srovnání, které možná vede k něčemu novému. Tuhle centrální linku, o které mluvím, ze tvého výkonu strašně špatně čtu. Některé tvé úsměvy jsou hrozně matoucí a říkám si, proč si to ta ženská nechá líbit. Ty jsi svůj text četla jinak, než jak jsem ho teď řekl.

KS: Myslím, že malinko jo.

AVr: Ale v tom základním si rozumíme, ne?

KS: Nevím, jestli jsem do toho nedala pocit, že si celou situaci nechci připustit. Když teď poslouchám to, co říkáte, tak si říkám, jestli to není škoda.

AVr: Je to pro mě obraz jemné ženy, kterou ty vlastně jsi.

JK: Je to nakročené k nějaké situaci, ale nedokončené. Možná ze strachu, aby to nebylo moc, ale kašlal bych na to, tady ty obrazy jsou a té situaci by pomohly.

VR: Je v tom hrozně moc skryté energie, která se dá použít.

AVr: A všechno je to ve tvém typu, pořád můžeš zůstat jako ty. To je myslím ten základní klíč, správně pojmenovávat situace, které jsou někdy velmi erotické.

AVe: Já si myslím, že ona by se mu neodvážila mu všechno říci. Proto je tu ta chvíle noci, kdy ona mu tu říká, když on spí. To je ten přetlak.

Nikol Pagáčová, Daniil Charms: *Sen*

AVr: Výborně zafungovalo tvoje gesto. Skvěle jsi pochopila celý text, věděla jsi, jak ho dávkovat, jak ho pustit dál. Já osobně jsem ocenil fyzický vstup, který nám pomocí rukou animuje tu báseň. Celý výkon to posunulo někam mnohem výš ve smyslu „Víme, co si Nikol myslí, co nám tím chce říct.“ Nad

čím přemýšlím, abych jenom nechválil, tak jestli tohle přemýšlení v rámci fyzická nám lehce nepřehlušilo fungování se slovem. Jestli bych se nepřimlouval za preciznější intonaci vět, za preciznější stavbu textové části. Ty máš velmi promyšlenou gestiku, podobně tak promysli i tu textovou část. Je to o nějakém cviku, o uvolnění.

JK: Já bych ocenil, že jsem v rámci Prostějova slyšel dost Charmsových textů v různých interpretacích, ale z tohohle nejvíc lezlo ono mrazivo. Měl jsem pocit hrozného napětí, co bude, ty vole, kam to povede? Měl jsem pocit, že to má velké nebezpečí, ale zlomilo se to do krásného spodního proudu, který nebránil hře, naopak ji posílil. Ta druhá polovina byla příliš brzo zjevená, dalo se to udělat v tom napětí toho, kam to povede, aby si na to divák přišel sám.

AVr: Pro mě to funguje jako celek. Je pro mě trochu šokující loutkové divadlo, které se tam celé rozehraje, ale ono funguje, ty jej hezky vezmeš jako celek a vše uzavřeš do promyšlené struktury. Bavi-la mě pasáž, kdy ty rozjedeš věci, ze kterých se chceš vymluvit, a dostaneš se tak do tempové stránky. Víím, co tím

sleduješ, jak s tím pracuješ, je tam určitá důležitost slova a ty mě přivedeš do point, do kterých potřebuješ. Tvůj výkon mi přišel moc zajímavý, je to stopážově drobnička oproti tomu, co jelo okolo tebe, ale myslím, že jsme si to užili.

LV: Já se nebudu opakovat. Ve chvíli, kdy jsi na závěr udělala gesto, se všechno uzavřelo.

AVr: Z toho plyne – připravte si na závěr gesto!

Vladimír Soldán, Julius Zeyer: *Pan Ronan a Korrigan*

AVe: Je obdivuhodné, že jste sáhl po Zeyerovi, protože to se jentak nevidí. On je autor velkého rozsahu, forma je zdánlivě jednoduchá, což je zrádné. Takže chválím. Mám jednu základní poznámku: nevím, z jaké pozice jej vyprávíte. Myslím, že jste fandil hlavnímu hrdinovi, ale cítění do hlavní postavy je zrádné, protože tím ztrácíme přehlednost příběhu, čímž ztrácíme vás, vaši interpretaci. Já jsem se bála, že se na konci rozpláčete. Měla jsem pocit, že na konci tlačíte moc na pilu. To je jedna připomínka. Druhá je, že báseň má nějakou strukturu, stavbu. Vy jste nějak začal a stejně jste skončil a já se ztratila. Vy jste od začátku do konce jel ve stejném tem-

porytmu, ve stejné emoci a já jsem se totálně ztratila. Tohle vás doběhlo v druhé půlce, protože konec vás pohltil, vás ten verš stáhl k sobě a už jste s ním vědomě jako interpret nenakládal. To se projevuje špatnými důrazy, špatným logickým provázáním. Je to podobné jako v Českém rozhlase, kdy moderátoři dávají důraz na křestní jméno. Protože jsou vedeni určitým stereotypem, ale ten...

Přichází Jana Machalíková a nese Haně Patrasové pivo.

VS: No... Já jsem nechtěl být za hlavní postavu, mně šlo spíš o příběh a o to, že láska je věčná. Ona zemřela pro jeho lásku. Tenhle moment já chtěl vypíchnout a akcentovat, nešlo mi o to, komu fandím a kdo mi vadí, ale o to, že síla lásky je přemůže oba dva. Ona, když zjistí, že pro ni umřel, tak taky umře. Já nefandil nikomu, já fandil tomuto momentu.

AVe: Akorát že emoci, se kterou jste do toho vstupoval, jste měl v sobě a v nás jste ji nevyvolal. Emoce zahltila obsah.

AVr: Já jenom potvrzuji. Ty text rozjíždíš s vědomím nešťastné lásky, která skončí šťastnou smrtí. Tohle nám říkáš od prvního verše. My od prvního verše víme, že to dopadne blbě podle tvé barvy hlasu. Od začátku jsi tam nasadil vypravěče, který nám všechno prozradil příliš brzy, a pak chybí překvapení.

LV: Je to epickej příběh, kdy ty nám tu epičnost sebereš

hned v prvních slokách. Jedeme do tunelu a bude to mít špatný konec celý. Ale tam se odehrávají i jiné peripetie.

Josef Káninský, Jiří Orten:
Protože neprší

JK: I sečtější členové poroty bádali, o jaký jde text. Došli jsme k závěru, že to je týnejdž zápis. Je tam velká otázka postoje, kterým do toho vstoupit. Mám pocit, že u vás to bylo i v tělesnu, protože vy jste na jeviště vkročil v komediálním postoji. Tolik mě to pak nebouchlo do ucha. Ale měl jsem pocit, že v některých místech byl přednes až hodně komediální a že ztrácel určitou jemnost, která si myslím, že v těch slovech je. Na začátku jsem měl pocit, že práce s textem byla na mě moc technická.

LV: Já si trochu kladu otázku, z jaké pozice do textu vstoupit. Je jasné a zřejmé, že jde o něco pubertáckého, což mně nevadí, ale teď je otázka, když si jej vezmu ve chvíli, kdy už jako puberták nevypadám, tak z jaké pozice do textu vstupuju. Ty jsi občas do té situace šel s takovým výsměchem a já si říkal, že nerozumím, proč to tam je, tohle zesměšňování sebe samého. Střídal se tam chvíle, kdy legrace, kterou si z toho děláš, působila sympaticky, pak ale najednou působila křečovitě, moc nahrubo. Možná bych pochopil, kdybys do toho šel takto ve srandě furt, ale musel bys tu figuru udržet. Ty jsi byl chvíli tak, chvíli tak. Já

jsem se v tom nevyznal.

VR: Výsledek, který z toho jde, je nepříjemný a mimo mísu. Přejde mi, že tam ta postava ani nemá co dělat, nějak to na mě nefungovalo. Nerozuměl jsem tomu. Viděl jsem jen perverzního týpka, který si hraje na pubertáka.

AVr: Reakce publika ale byly příjemné. Otázkou je, jak vás ta velká odezva podpořila v tom do toho takto šlápnout. Musíte najít ten interpretační klíč.

Přichází Iva Lubinová: Heleďte, poroto. Máme za sebou hodinu a jen čtyři lidi.

Porota: Tak teď to bude velmi rychlé. Ivan Wernich, dobrý, dál.

(smích)

František Kaska, Ivan Wernisch: *Mládeži* (pásmo)

VR: Za mě vynikající výkon. Ty úžasným způsobem a s nadhledem komentuješ dění, ale stále pod tím běží moudro. Já jsem se nesmírně bavil a za to ti moc děkuju. Moc mě bavilo použití toho vracejícího se refrénu v podobě názvu. Myslí, že jde o vynikající řešení a odlehčení. Akorát jedna věc, ty si občas děláš s tím textem, co chceš.

FK: Víím.

Porota: Výborně. *(smích)*

FK: Já si text říkám cestou na tramvaj a nemám jej před sebou, takže to pak říkám trochu jinak, no.

VR: Měli jsme taky diskuzi v porotě ohledně začátku a kladení vět a myšlenek vedle sebe, jestli nám vyhovuje nebo ne, ale neexistuje na to

správná odpověď. Měl jsi ne-
výhodu, že jsme tě v tomto
představení mohli vidět, tak-
že prostředek, kterým ty to
děláš, je stejný, což není nic
špatného, jen to poznamená-
vám.

AVr: To členění v první části
je jakási segmentace situací,
hodně se čeká. Mně osobně to
nevadilo, já měl pocit opravdu
asijského vypravování, jako
kdyby probíhalo jako tanec,
ale pak jsem si říkal, jestli do
toho nešlo dostat větší ele-
ganci.

AVr: To je jen hledání věcí ve
výborném výkonu.

**Jaroslav Brendl, Václav Hra-
bě:** *Blues na památku Vladi-
míra Majakovského*

LV: Kdy jste se poprvé s tímto
textem potkal?

JB: Asi tak před pěti lety.

LV: Mě zajímá, jestli jste se
s ním potkal ve zralém věku,
nebo dříve. To je podstatná
věc k nalezení klíče k tomu-
to textu. Ta báseň je napsána
velmi mladým chlapem a my-
slím si, že celé Hrabětovo dílo
už několik desetiletí oslovu-
je lidu zhruba v tom věku 15
a dál, protože tam je nějaká
rezonance pocitů, které jsou
poměrně univerzální. Každá
generace si je v nějaké podo-
bě a variacích prožívá a na-
chází v nich ozvěnu vlastních
pocitů. Je klíčové do jeho tex-
tů vložit pocity mládí, u vás
to ale nebylo a teď už rozu-
mím proč, vy jste nemohl jít
v čase zpátky. Pak ale vzniká
problém, jde o pocity člově-
ka v určitém věku, na začát-
ku jeho životní dráhy, který
se snaží nějak formovat svoje

základní postoje vůči světu,
ve kterém se pohybuje. Důle-
žitá je také hudebnost, která
se v tom objevuje, vždyť už
se to jmenuje blues. Ona se
tam ale projevuje i rytmicky
a zvukově, jsou tam skoro až
čistě hudební místa. Ta báseň
je o pocitu, který autor někde
nachází a projektuje si ho do
Majakovského. Jsou tam krás-
né obrazy toho, že pravda je
v obyčejnosti, která je neu-
hlazená. Vaše obrazy se zača-
ly rozpadat, přestaly být jas-
nými a zřetelnými. Hrabalův
text nezafunguje, pokud ne-
jde z opravdu jasného a for-
mulovaného vnitřního pocitu.
Žádný z vnějšku dodaný ná-
stroj to nezachrání, pak je jen
efektním ohňostrojem, což je
úplně proti smyslu tohoto tex-
tu.

Sára Pospíšilová, Jiří Orten:
Sedmá elegie

AVr: Zajímavý přístup k textu.
Nastupuje tu pro mě závažné
úskalí: tam se nedostávají dva
základní přístupy, které se ho
týkají. První je matka a vztah
s ní, druhá věc je víra, židov-
ská víra v kontextu období
fašismu. Tyhle dva motivy na
úkor toho hlavního, osobního
motivu zapadají příliš hlubo-
ko. Mně se ale zdá, že se ty
věci snoubí dohromady. Vy
jste to od začátku nasázela do
velikého tématu, fajn, něja-
kým způsobem jste to zvládla,
ale dostáváme se do té druhé
strofy a nenastane žádná stří-
hová změna. Dostává se tam
otázka, na kterou si nemusím
odpovídat silou, já začínám
přemýšlet nad existencí boha,

což je docela zásadní chvíle.
Trošku mi vadí, že dobarvu-
jete věci situačně. Objevila
se květina, vy se rozzáříte,
pak přijde zlo a vy jste ošk-
livá (*tento komentář je dopl-
něn pantomimickým číslem
– pozn. red.*). Jsou tam nutné
stříhy, které vy neděláte. Vý-
běr toho textu je ale zajíma-
vý, i to, jak jste na to šla s od-
vahou, mně to přijde fajn, ale
nesmí tomu utéct místa, která
mají vyvstat.

VR: Kdyby se to dojemnilo,
přestalo by vás prozrazovat
tělo. Vy ztuhnete, pak se na-
jednou uvolníte a svědčí to
o hrozné nekonkrétnosti (*opět
doplněno o pantomimické čís-
lo – pozn. red.*). Jinak to ale
bylo moc zajímavé.

**Gabriela Zelená Sittová, Jo-
sef Jedlička:** *Děti*

JK: Hele, nám to přišlo dobrý,
no.

JK: Vítá Roleček na základě
tvého výkonu řekl, že je skvě-
lé, že ty děti vlastně jako ne-
jsou svině. Mně tenhle postoj
přijde super, já ho měl taky,
ono jak to nespadá do žádné-
ho hodnotícího stanoviska, tak
tím vzniká hrozná zábavnost,
my si můžeme určit svůj po-
hled na text. Děláš to přesně
jako děti. Nevytrácí se z toho
žádná mrazivost, jsi geniální.
My jsme se jen shodli, že nám
bylo líto tvého škrty.

GZS: Text byl dost dlouhý, já
ho vyškrtala a pak jsem tam
ty škrty zase vracela. Tenhle
jsem tam ale nedala, myslela
jsem, že divákům dojde, ale
možná ne.

JK: Já bych tu větu klidně
vrátil, ona by tolik nezdržela.

VR: Ta pauza, která tím vznikla, byla stejně dlouhá, jako kdyby tam ta věta byla.

JK: Ty jiné škrty jsou ale dobré.

VR: Mně se líbilo, že jsi ty děti zbytečně nerozmazávala, proto mi i přišlo, že nejsou svině. Bylo to výborně vyřešené.

JK: Bylo to hrozně napínavé.

AVe: Bylo krásné, jak se nám nevnucovaly žádné představy. Já si je jako divák mohl všechno domyslet. Ta lehkost, já ji kvituji velmi.

Hana Patrasová, Benny Andersens, Marian Palla: Štěstí, Ranní zpěv, Procházka

VR: Krásná koláž, nebo montáž... co to vlastně bylo? Myslím, že to byl jeden z nejvýraznějších výkonů, který jsme tady letos mohli zažít. Hanko, to bylo neuvěřitelné, ty, když jsi vstoupila na jeviště, tak já měl pocit, že přišel úchyl. (*smích*) To je velká pochvala! Jakým způsobem ty pracuješ se zhmotněním své vlastní úchylnosti, to bylo úžasné. Ty jsi dávkovala skvělou mírou tu tlustou cikánku Jolandu, už chyběla jen hláška „Hodně budeš někde.“ Myslím, že to rezonovalo celým publikem, nebyla to karikatura, ale byl to život a lidskost, která z toho sršel.

AVr: Jolanda žije!

JK: Bylo to hrozně čisté. Moc hezké. Ten pocit až takového jako zhulení...

VR: Nádherná ukázka toho, co jde zahrát mimo verše.

Martina Mašková, Vladimír Holan: *Mozartiana*

LV: Já mám několik problé-

mů. Třeba ty škrty. U Holana nejsou zbytečná slova, výrazy jsou poměrně subtilní, jsou krátké, je tam spousta příběhů, které jsou nahozeny jen v nějakých konturách. Když ty z toho kus vybereš, tak ten obraz deformuješ, najednou kousek někde upadne. Nevím, jestli je rozumné škrtat dva verše z obrazu, který má dohromady veršů jedenáct. To je moje první pochybnost. To, co je pro mě podstatnější, jsou jednotlivé obrazy toho cyklu. Hodně se mi v interpretaci podobají. Je to tím základním tónem, který do toho dáváš, což je normální. Tvůj základní tón je ale opravdu velmi silný a zbytek textu zeslabuje. Byl bych pro, abys mi sázela uchopitelné obrazy, nad kterými stejně musím přemýšlet. Ty mi musíš pomoci hledat cestu, od toho jsi interpret, abys mě tam navedla, ale nesmíš mi ji ještě víc komplikovat. Tohle se ti dělo poměrně hodně, což je škoda. V Holanovi na přímo není nic. Zas ale není takový, abych byl z toho zamotaný a zapomněl, kde bydlím. Zkus přemýšlet o tom, z jakých jednotlivých záběrů se obrazy skládají a vytváří nějakou konturu epizody. Ty jsi samozřejmě uhrančivá, když si stoupneš před publikum, máš charisma, které ti nejde sebrat a nejde mu nepodlehout, ale na druhou stranu je tam nebezpečí, abys nespolehala jenom na něj. Je za tím textem spousta práce, která už se povedla, tohle jsou jen věci, které by se daly dotáhnout.

VR: Já jsem nebyl schopen do

textu skrz tvé nasazení proniknout, pro mě se z toho stal jeden monolit a topil jsem se. Potřebuju rozčištění. Myslím, že to je ve způsobu interpretace, musíš do toho dostat vzduch. Pro mě text ve tvém podání nebyl sdělný. Ty jsi původem Slovenka, možná máš strach z toho, že nemluvíš česky dobře, ale ty česky mluvíš výborně.

MM: Ano, já nastupovala a měla jsem úplně sucho v puse a v hlavě mi znělo jen „ř“.

VR: To nevadí, tak z toho ř bude č.

AVR: Já u tebe vidím velký vnitřní ponor. Někdy jsi možná na hranici slyšitelnosti, nicméně lidi zaberou a jdou za tebou. Problém je možná v tom množství důrazů, kdy ty tomu najednou dáš velký úder. To nás drtí a přestáváme rozumět.

Vít Staša, Robinson Jeffers: *Stěhovaví holubi*

LV: Mám dvě zásadní připomínky. Jednak si myslím, že by se tam mělo víc pracovat s pocitem mnohem většího prostoru, protože to je prostě americké vnímání světa „Jsme velcí a oceán je nedohledný!“ Jakým způsobem se pracuje s jednotlivými obrazy, to hraje pocit globálního významu, takže pocit velkého prostoru a představy, která není na blízko a na detail, je velmi důležitý. Tvoří základ významového aparátu autora. Druhá moje připomínka je, že by to mělo vyznít mnohem polemičtěji. Takhle jedeš po jedné lajně výrazu, která je pro mě

příliš uhlazená. Všechno je v té stupňované polemice a v napětí sporu se smrtí. Ta polemika, obrana lidství, musí mít gradaci.

VR: Já mám pocit, že ty všemu rozumíš, zakopaný pes je v prostředcích, jakými způsobu to dát ven. Je třeba najít cestu, jak pracovat s výrazovými prostředky. Stane se ti, že říkáš formu místo obsahu. Musíš najít své vlastní prostředky, jak to sdělit.

AVe: Ego lidstva graduje. Je to o tom, že nám jako lidem roste ego, co všechno jsme dokázali, ale ta smrt nás furt nechápe. Člověk pak přestává kontrolovat své emoce, a tím pádem se odhaluje. Neboj se do toho jít ještě víc.

VR: Přesně, způsob, jakým se mluví o americké přírodě, to je princip začátku. S tím se dá také skvěle pracovat.

LV: Tohle je typický Jeffersův motiv. Ta představa otevřeného prostoru je jedním z jeho nástrojů, se kterými on pracuje. Celé je to sarkasmus přes ruku. Jsme tak pyšní a tak dokonalí, že se nakonec sami vyřídíme. Smrt pak s úsměvem říká „Vždyť ty mě ani nepotřebuješ, ty se zlikviduješ sám.“

AVr: Máš pocit, že jsi málo pracoval s gestem.

VS: To je můj větší problém.

AVr: Oni ti furt všichni říkají, jak to máš dělat, ale ty to děláš celou dobu, jen málo. Možná by bylo lepší vybrat jiný text, kde není třeba ukazovat tyhle velká herecká gesta. Tebe tvoje povědomí nepustí, ty si říkáš, že víc už nemůžeš, ale můžeš ještě několikaná-

sobně, ty možnosti jsou tam veliké. Ale pokud se v tom necítíš, tak možná zvol jiný text.

Alžběta Rajchlová, Jitka N. Srbová: výběr básní ze sbírky *Les*

AVr: Bylo to moc dobré, skvělá dramaturgie, přinášíš velice silné eko téma, kterému mladší publikum, než jsou někteří porotci, rozumí a je mu nakloněno. (*smích*) Tím pádem mělo tvé vystoupení silnou odezvu. Já už jej jednou slyšel a změny od posledního přednesu jsou pozitivní. Téměř. (*smích*) Mně to přišlo dynamicky strašně zajímavé a že to jde v duchu obsahu věcí. Stvořitel je pro mě taky velmi dobrý. Tady nastoupily debaty v porotě, zda ten stvořitel patří do kompozičního výběru, nebo ne. Tvoje interpretace byla výrazovější, odvážnější, trošku koketní s publikem, kontaktní, pracovala jsi lépe s výrazem, s mimikou i gestem a v duchu celého žánru mi to přišlo velmi zábavné. Ty jsi pro mě byla na jedinou strůjcem toho pohybu. Mohla bys nám říct, jak je to s tím stvořitelem? Jak ho chápeš?

AR: Pro mě jde o kontakt s tím světem, o vystoupení z určité struktury. Proto mi to dávalo smysl.

JK: Já zastupuji kverulantskou pozici. Mně bránil v návratu do čtvrté básně. Než jsem se do toho dostal, tak jsem měl pocit, že se v tom ztrácím.

AV: Možná je to v interpretaci toho posledního textu. Kdyby se zintenzivnil, mohlo to mít jiný dopad.

JK: Mně to při té interpretaci nedoteklo. A ještě drobnost, místo „alej kleje“ jsem slyšel „alej tleje“, což navíc dávalo smysl. Na tohle pozor, zavedla jsi nás jinam. Ale moc chválím dramaturgický výběr, tato témata jsou důležitá a tohle byla velmi rafinovaná tvorba.

AVe: Já jsem ta starší generace, ne eko týnejdžr, ale taky se mi to líbilo!

Na konec Aleš Vrzák znovu propaguje Moravský festival poezie a Šrámkovu Sobotku s velmi výrazným povelem „Jedte!“.

Tereza Jindrová

Zrzek

D3; Karlovy Vary

Jak představení vznikalo?

Vítězslav Adamec: Jedná se o dlouholeté přání našeho režiséra. Udělal tedy koláž textů, dokonce některé přeložil sám. Takže jsme použili i texty, které ještě nikdy nebyly v Česku zveřejněny. Něco byly i autorské texty. Písničky jsou textově všechny od Charmse, ale hudebně se jedná o naše společné dílo. V souboru se i trochu měnili herci.

Tadeáš Král (alias Teodor Kravál aka synovec Vítězslava Adamce, Adamec je však

mladší než on): Strašně dlouho to vznikalo. Třeba dva a půl roku, minimálně, spíš možná tři. Bylo to prostě z nuly. Všichni jsme čtyřikrát vyhořeli, šestkrát odešli... vlastně i my tady s Vítkem.

Jak jste se jako soubor dali dohromady?

VA: Všechny nás oslovil Vladimír, protože nás všechny znal z Wolkrova Prostějova.

Jaký máš vztah k Charmsovi?

TK: Miluju ho jako spisovatele. Navíc jsme všichni z karlovarského kraje, takže máme zvláštní vztah k Rusům. Což je teď tady ještě silnější... No a k mé postavě jako takové... Já prostě nejsem herec, neumím hrát postavu, člověka, který už je mrtvý. To je pro mě složité, ale rozhodně se nesnažím vypadat jako člověk, který zemřel v roce čtyřicet tři.

Nikola Beková

Recenze

Inscenace *Zrzek* vychází z osudů a díla Daniila Charmsse. Jako člověk Charmsem fascinovaný a posedlý musím ocenit samotný záměr propojující pohnuté Charmsovy osudy s absurdní, krutou, magickou i ryzí poezií jeho textů. K velkým přednostem projektu také patří obsazení pěticí originálních, vědomých, technicky dobře disponovaných a typově skvěle zvolených performerů/herců.

Inscenace zachází s pestrými prostředky: kabaretní kaleidoskop osciluje mezi mší, groteskou, commedií dell'arte, buffonádou, punkovým koncertem, fyzickým divadlem, avantgardním manifestem,

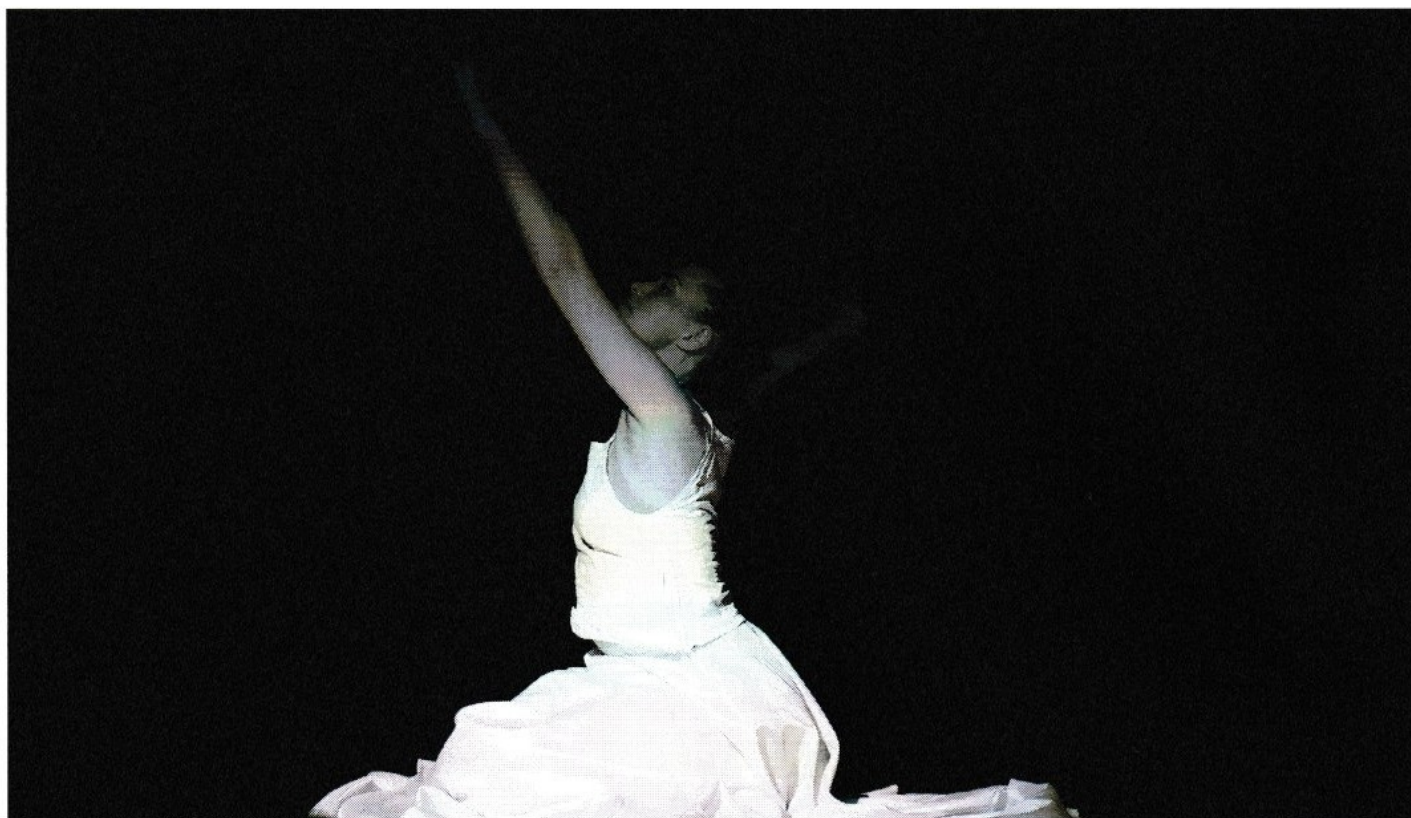
performancí, akčním a vizuálním uměním atd.

Kladu si však otázku po jejich účelném využití. Víceméně s výjimkou několika silných obrazů („porod vlajky“, „postnatální pieta“), které se koncentrují kolem začátku představení, nám málokdy jeviště nabídne něco překvapivého. Většinou vidíme ilustrace obsahů, jež lze najít již v samotných textech. Na povrch také vyplouvají očekávatelná charmsovská a obecněji sovětská klišé (láhev vodky, sovětská vlajka, srp a kladivo, škrabošky, ale i sám „balaganový“ rámeček a obecněji snad i práce s fyzikem, „kotrmelci“ a pády...).

Někdy by snad stačilo víc ticha, zastavení, rituálu, „nahoty“: nechat texty prostě vyznít (což v hereckém přístupu nejvíce předvádí postava ztvárněná Vítězslavem Adamcem). Přiznávám ale, že jsem sám velmi zaujatý, Charmse jsem inscenoval a byl tehdy velmi hrdý na oproštěný interpretační klíč, který šetřil slovy, překvapoval i provokoval skurilními, a ne vždy jasně interpretovatelnými obrazy a přitom spíše než dnes už nepřítomnou sovětskou realitu řešil problémy postavení umělce – „blázna“ a osudem i lidmi štvané bílé vrány – jakékoli (tedy i současné) společnosti.

Vojtěch Bárta

Modlitba za svobodu

Taneční a pohybové studio Magdaléna; Jablonec nad Nisou

**Jsmo na festivalu poezie.
Myslíte, že je tanec
poetičtější prostředek než
slovo?**

Markéta Enderlová: To nelze říct, naše představení také vychází z básně *Stavitelé chrámu* Otokara Březiny. Ale jsme na tu nečitelnost zvyklé z různých přehlídek, ale vždycky to nakonec nějak je. Jde to ruku v ruce.

**Jak dlouho představení
vznikalo?**

Maruška Enderlová: Asi půl roku. Bylo to zvláštní, vznikalo v době covidu a ta práce tím pádem musela

být individuální. Na první společné schůzce jsme rozebraly báseň, každá jsme si vzala verš, odjely jsme domů a po dvojicích trojicích tvořily v sálu.

Ludmila Rellichová (režie): Výsledky mi posílaly na video, no a takhle jsme to daly dokupy. Pomohlo nám překonat tu dobu, tvůrčí práce bylo příjemné odreagování.

**Jaký je koncept Tanečního
a pohybového studia
Magdaléna?**

LR: Děláme všechno. Od mala s dětmi pracujeme se slovem,

v hodinách hrajeme asi stejné hry jako v dramaťáku, ale gró je v tanci s tím, že záběr máme větší než taneční obory.

**Celé to bylo vážné, nestalo
se někdy při představení
něco vtípného?**

Viktorie Židlíková: Jo! Jednou mi vyletěla nudle! Prostě jsem se tak hýbala, až vylítla. Ale nebylo moc prostoru pro úpravy ... Co se stane, to se stane.

Nikola Beková

Recenze

za Malotu napsal Březina

STAVITELÉ CHRÁMU

Viděli jsme zástupy nesčíslné. Ponurou majestátností věci
kráčeli smutni. Cizí byly si duše jak by každá z jiného světa
po tajemném ztroskotání zachránila se na zem.
I snily o svých ztrátách.

O samotách uprostřed magických lesů, nad nimiž slunce
podobno ptáku zlatými křídly nekonečnými brázdilo ether;
celým vesmírem letěla jeho píseň o slávě života harmonického,
o zázracích tvůrčího jitra v zahradách země a podmořských nížin,
v modrých preriích vzduchu a vody:
v oceány se sklánělo v žízni a pijíc rozvlnilo je bouří,
v jeskyně ametystové pod ledovci západů do hnízda horských růží šlo spáti
a jeho sen viditelný, hra tisíců bratrských sluncí,
tančících v rythmech hudby melancholické, vznášel se nekonečnostmi
zářící láskou. Noc dávala hovořit květům o jejich léčivé síle
a opojení, jež dřímá v hroznech a máku. Znali jemná slova,
jež jako rozhozené zrní lákají ptáky. A zvířata lesní,
která neokusila krve, je přítulně navštěvovala.

Snili o městech, jež vládnu nad zeměmi. O rozkoši práce,
slavnostním zvonění kladiv, zkrocení ohně, závratích boje,
signálech jízdy, sladkosti nebezpečství, hrdosti dávajících,
smělosti ruky, jež hází tajemné sítě nad národy
a o slovech, jež jako smolné věnce padají na města nepřátelská.

(...)

Rozbor divadla poezie

První část diskuze byla věnována představení **Zrzek** karlovarského **Divadelního studia D3** a to v režii **Vladimíra Benderského**.

Za diváky započal diskuzi Sam Zheng, který byl u představení hodně potěšen nezdrženlivostí přístupu i hudební stránkou. V některých místech na něj nedolehl textový význam toho, co tím chce soubor říct. Některé situace také mohly být kratší. František Kaska zde měl místa, která ho hodně zasáhla, ale u textů, které znal, a byly využity k něčemu jinému, se ptal, zda se z nich dostalo více, než při jejich čisté interpretaci. Jarka Holasová to prý měla naopak. Pamatuje si 90. léta, kdy jsme měli charmsovský boom, ale tohle jí přišlo jako nejlepší inscenace, jakou viděla. Nedávno si Charmse četla znova a přišlo jí to poněkud divné a ne až takové jako dřív. Divadlo jí však překvapivě zasáhlo.

Vojta Bárta nejprve zmínil, že je Charmsem osobně zatížený a zná ho skrz na skrz a rovněž ho inscenoval. Viděl představení, které je na jednu stranu respektuhodné svým osobním nasazením a nadšením, suverénní na jevišti, připomnělo mu to pradědečky happeningů 20. století. Měl však problém s tím, jak se texty otevírají a nepřidává se k nim nic nového. Nejsilnější to je, když se to jen řekne, je zde žádoucí suchý interpretační přístup. Ornamenty (sovětská vlajka, škrabošky) byly pro něj moc popisné a zatížené dobovostí. Bylo by vhodné obnažit témata, která jsou větší než jen sovětská realita. Témata

existenciální, politická, sociální. Kdyby se šlo víc cestou zevnitř, tak by to bylo silnější a pestřejší, usebranější a meditativnější. Charms je sice sranda, ale zároveň je to i tvrdě existenciální. Tyto roviny zde byly přítomny jen minimálně.

Vít Malota, další charmsovec mezi porotci, si původně říkal, že Teo Kravál by mohl bejt dobrej Daniill, atomovej chlapík, který to urve svou energií a soubor se mu snažil dobře sekundovat. Ale postupně pozornost upadala a napojení se přestříhávalo. Čím to bylo? Dávali do toho 110 %, přehřel nápadů, humoru i hudby, ale ve výsledku je to nuda. V některých situacích se to neúměrně táhlo. Byla zde nerozhodnost v užitých znacích a prostředcích. Vezmete si prvek grotesky, ale situace nejsou groteskně přesné. Byl jsem od nich 30 cm, ale byla mezi námi zeď. Možná to bylo přehřelí použitých prostředků. Ocenil to, že Vít Adamec ;-) ani jednou "nehrál" a u scény s anekdotami se ani jednou nezasmál. Charms to sám říká: Stůjte a mlčte a čekejte až se někdo zasměje. Funguje to v jednotlivostech, ale selhává to v propojení situací. Není to však chyba herců, toto musí vyladit někdo zvenčí. Byl to pro něj kaleidoskop odnikud nikam, cesta životem, ale nenaplněná. Ale rozhodně sklání poklonu za to, že soubor ví, že nedělá jenom prvoplánového Charmse.

Jitka Šotkovská odcházela z poroty nejspokojenější, nahladila se na představení jako na koncert. Hodně si viděné užila přes energii, punkovost,

byl to pro ni jeden z nejbavnějších Charmsů, co kdy viděla. Nebyla tam snaha vytvářet absurditu a tíhu, hodně bavila lehkost, potoučlost a nabllost a to hlavně v postavě Daniila. Rovněž doslovná ilustrace byla hodně vtipná. Bylo pro ní samotnou překvapivé, že když se tam zjevila sovětská vlajka, tak už je to s odstupem času bezpříznakové a jako z archivu. Celkově s představením i přes dílčí výhrady šla od začátku do konce.

Emma Zámečnicková přiznala, že byla jedna z prvních v ČR, kdo dělal Charmsovu Jelizavetu Bam. Představení jí bavilo a užívala si ho. Charms je nadaktuální a je nad vším, takže nemá ráda, když se to posazuje jen na sovětské Rusko. Měli by se více zabývat texty a jejich pointováním a to i v punkovém uchopení. Míň prostředků kolem a více věřit Charmsovi a textům. Zmínila, že ji Aleš Vrzák po představení řekl, že na větším pódiu to fungovalo podstatně více.

Akram Georgi, jediný necharmsista poroty, po krátké chvíli přestal s inscenací jít. Byla zde spousta minisituací, které vycházely z textů, jak kdyby to byl první nápad, který je napadl. V úplném začátku bylo něco "odfliknutého" – z první vody načisto... Možná překážela i vlastní scénografie, s tím aby se tam herci vešli. Neúnosně dlouhé starty situací i jejich konce. Bylo to nahozené příliš lehkým štětcem. Je to nahozená skica, která se vydává za hotové dílo.

Dále se dostal ke slovu sou-

bor, který zmínil, že přístup ke vzniku představení byl veden výrazně přes vizualitu a výtvarnou složku. Dále Ještě Jarka Holasová zmínila, že pro ni sovětská vlajka i vzhledem k aktuální situaci fungovala a bylo to pro ni silné.

Druhá část se stočila k inscenaci **Modlitba za svobodu** jabloneckého **Tanečního a pohybového studia Magdalena** v režii **Ludmily Rellichové**.

První divačka zmínila, že nepochopila, o čem představení bylo, hodil by se zde program. Nic jí to nedalo. Radek s Mirkou naopak říkali, že nic předem nepotřebovali, mohli si v tom najít své vlastní životní obrazy, není nutné to chápat jako děj. Přikrylo je to jako peřina a doteď mají husí kůži. Jarka Holasová to již viděla v kostelním sakrálním prostoru, který tomu dodal ještě jiné významy než na divadle. Slečna u dveří se zeptala, co dělá taneční představení na festivalu divadel poezie?

Akram Georgi neprve sdělil, že se z hodnocení vykrouť, protože nemá mandát se k tomu vyjadřovat. Viděl obrovský emocionální výkon od tanečnic přetavený do ukázněného a nastudovaného pohybu. Není však disponovaný k tomu, aby zhodnotil, co to znamená a tedy jestli to bylo uděláno dobře nebo špatně. Je to schopen rozpoznat u situací, tady je však situace jiná, možná větší, ale on ji neviděl. Šlo o proměny stavu, u kterého neví, proč se proměňuje.

Vít Malota si položil otázku, kdo to sem poslal, a hrdě odpověděl, že on. Pro něj to bylo největší divadlo poezie, která na tomto ročníku bylo. U poezie nejde jen o racionální přístup, ale i o emocionální vzhled. Sice bylo vycházeno z Březiny, ale to pro něj nebylo důležité. Šlo o silnou taneční báseň, má to tedy na Wolkráku své místo a může to být výpověď o divadle poezie. Viděl to podruhé, ale zažil stejnou katarzi jako poprvé. Tanečnice jsou mimořádně vybavené a nejde zde jen o techniku, ale i o uvědomění si napětí mezi postavou a tím, co jí přesahuje. Fantastické bylo provázání s hudbou. Dodávaly k tomu strhující obrazy, které byly herecky naplněné, postava se dívá na svou ruku a je v tom všechno. Šlo o precizní koncertaci na obsah, který je těžko vyjádřitelný slovy. Chtěl by to vidět potřetí a po tvrté a být u toho sám...

Ema Zámečníková zdůraznila mimořádnost letošního ročníku ve své různorodosti a žánrové pestrosti a že všechno je v našem nazírání divadlem poezie. Pokud chtějí dělat divadlo poezie a "nemí mluvit", ale umí tančit, tak proč by zde nemohli být. Možná by však také potřebovala alespoň stručný program, aby se bylo více čeho chytit.

Jitka Šotkovská ocenila vidění přes technickou dokonalost, která byla o dvě třídy výše, než co je zvyklá vidět např. na Hronově. Tanečnice na sebe slyšely a vnímaly se navzájem. Obdivuhodné je, jak to dokázalo jítřit vnitřní

imaginaci a budilo to obrazy. Mělo to silnou vertikálu, užívala si i čistě řemeslné umělecko-technické kvality, práci s prostorem a jeho dynamikou, mizanscénou i kontrasty. Jen jí trochu nesedělo kostýmové řešení, které jí přišlo až přelyrizované.

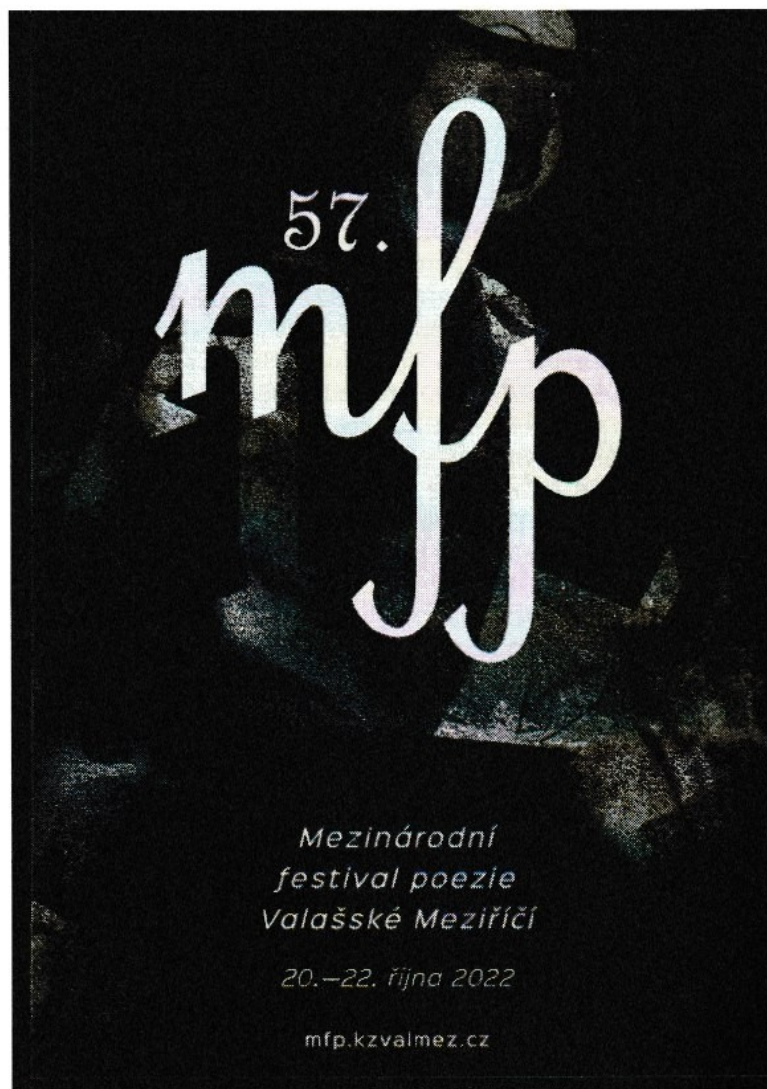
Pro **Vojtu Bárta** to bylo elektrizující ve své vertikále. Březinu si jako divadlo poezie nedokáže představit, ale tímto způsobem je to možné. Cítil silný osobní vklad a autorské gesto. Divadlo poezie nemusí obsahovat jediné slovo.

Vít Malota zmínil, že to na něj mluvilo naprosto napřímo. Pokud zde některá inscenace vystihla existenciální tíseň, tak to byli oni.

Akram Georgi na závěr zhodnotil celou přehlídku tím, že se mu líbí se ta volná definice divadla poezie, kterou neznáme a umožnila vidět takhle pestrý program, v nadsázce od ekologické agitky až po tanec. Všechny žánry byly předvedeny bez kalkulu, s poctivostí a všechny měly velké kvality. Nelze to vzhledem k různorodosti srovnávat na stejném hřišti. Je vděčný, že definici divadla poezie neznáme, možná jen pocitově. Takže je velmi dobře, že se na Wolkrův Prostějov občas pošle představení, které sem nepatří a je z toho z duše šťasten.

Vítězslav Adamec

Kam dál za rozvíjením recitátorských dovedností?

66. ročník
Šrámkovy Sobotky
2.-9. července 2022

/ = / Skácel / 100 / = / Skácel / 100 / = / Skácel / 100 / = / Skácel / 100 / = /

Kopřivná pole

*ruka se plaví po klice
po hranici jabloňového sadu
zhlédneš vrabce projít se*

*jsou chvíle, které opálí
chvíle, jež jsme nezvali
a deště na kopřivných polích*

*Jan Skácel
(Básně 1982, 1. vydání)*

Wolkráč zelenější aneb Prostějovský Green Deal

Meteorologové potvrdili, že v pondělí 13. 6. se Břeclavskem prohnalo tornádo o rychlosti 150 km/h. Takovéto extrémní výkyvy počasí jsou neoddiskutovatelným důsledkem klimatických změn. Co však vědci nezaznamenali, je, že v Prostějově řádilo tornádo ještě následujících pět dní. Byla to bouře plná poezie, divadla, hudby, dobrého jídla, večerního posedávání v hospodě, ale taky několika zelených záblesků značících touhu po změně. Chtěl bych proto vyzdvihnout momenty, které duchovně souzněly s touto

rubrikou a ukazovaly, že Prostějovský Green Deal není jen planým výkřikem. Z recitačních vystoupení to byly texty Větvíčkové Natálie Šafránkové a Les Alžběty Rajchlové, dále úterní divadlo poezie Jeden souboru *Je to tajný!* Na koncertě kapely Hm... zněla slova: „Hory, lesy, řeky. Musíme si je chránit, musíme si je hlídat.“ Zelenost Prostějova také vzrostla díky přítomnosti Gabriely Zelené Sittové. Tímto výše zmíněným děkuji a uděluji jim Čestné zelené uznání za činnost na půdě ekologie a environmentalistiky. Boji s klimatickou změnou zdar!

Vítek Staša

Hudební okýnko

Dnes jsme mohli zhlédnout jedinou inscenaci **Modlitba za svobodu** jabloneckého **Tanečního a pohybového studia Magdalena**. Hudba významného českého skladatele 20. století Luboše Fišera bylo naprosto uzemňující a pronikající do plicních sklípků našich duší. „*Requiem aeternam dona ei.*“ Naprosto strhující dlouhé, ale koncentrovaně udržené gradace ústící do ticha. „*Libera me. Amen.*“

Své zhodnocení by si po celém týdnu zasloužily i hospodské **jamm sessions** i vždy plynule navazující **jukebox** v nonstopu. Nej kvalitnější jamm přinesl čtvrteční večer, kdy nám samotní Prostějovane v sedmadvacítce obstarali pestrý a hutný koláč českých

klasik až po mexické mariachi výlevy. Jukebox měl své světlo i ohavné chvíle, šlo o satanistický mumuoltář, který nám za několik laciných desetikorun nabídl lásku ve své instantní podobě.

Po dnešním závěrečném večeru však nekončíme. Celý večer až do páté ráno se v **hospodě U Kulaté báby** (Újezd 2174/11, kousek za Ječmínkem) koná **Tekno párty s Mixomatózou**. Síť k tomu dodávají: „*Subform a Nigazz po letech zase spolu za pultem v doprovodu kamaráda PeTeRa ze Skutekutek Soundsystem. Tohle trio je zárukou kvalitního DNB i tekna, převážně z nejtvrďšího soudku.*“ To je poezie!

Vítězslav Adamec

Prostějovské poprvé

Slohová práce na téma zážitky z festivalu. Slohový útvar: dobrodružné vypravování

Na Wolkráč jsem poprvé přijel, když mi bylo patnáct let. Během festivalu jsem zažil několik bizarních zážitků. Před příjezdem jsem chytil zánět nosohlatanu, ale přece bych si kvůli nějaké malicherné nemoci dýchacích cest nenechal ujít národní přehlídku! Problém byl ovšem v tom, že jsem měl zapsaný hlasový seminář a zjistil jsem, že s rýmou a kašlem se dechová a hlasová cvičení nedělají úplně snadno. Nejdivočejší zážitek však nastal předposlední večer. Vracel jsem se v jednu ráno na hotel. Když jsem zabrahl za vchodové dveře, zjistil jsem, že je zamčeno, na recepci byli jen do jedenácti. Neměl jsem klíče od pokoje ani telefon na žádného ze spolubydlících. Pomalu se mě začala zmocňovat panika. Aby toho nebylo málo, začal se ulicí blížít notně opilý bezdomovec. Opřel jsem se o zeď vedle vstupu a snažil se stát neviditelným. Onen člověk přišel k hotelu, zacloumal dveřmi a když zjistil, že je zamčeno, odklátil se ulicí pryč. Začal jsem vymýšlet plán. Všiml jsem si, že v prvním poschodí nad vstupem se v jednom z pokojů svítí. Nejprve mě

napadl klasický filmový trik s házením kamínků do okna. V okolí se ale žádné příhodné nenacházely, já nejsem příliš dobrý v házení a navíc jsem nechtěl riskovat poškození okna. Rozhodl jsem se proto vylézt na stříšku nad vchodovými dveřmi, vzdálenou asi tři metry od země, a na okno zaklepat. Po prvním pokusu se nikdo neukázal, zaklepal jsem proto na vedlejší okno, ze kterého prosvítala modrá záře televize. Otevřel mi rozespálý, nahý muž, který na mě nevěřícně zíral. Není divu, málokdy se člověku stane, že vám někdo zaklepe na okno v prvním patře v jednu ráno. Když jsem mu vysvětlil svůj problém, jen mrzutě zabručel a zabouchnul. Vrátil jsem se proto k oknu prvnímu, v němž stále zářilo světlo z pokoje. Po několikerém zaklepaní se pláše objevily dvě postavy. Byly to dvě recitátorky ze třetí kategorie, z jednou z nich jsem se naštěstí znal. Přiznaly, že je první zaklepaní vyděsilo a váhaly, jestli mi mají jít otevřít. Vyhověly mé prosbě, aby mi seběhly dolů otevřít, a já jsem se celý šťastný dostal do své postele. Vzal jsem si z této noční historky ponaučení: vždycky, když jsi na hotelu, zjisti si, v kolik zavírá recepce, ber si s sebou klíče a vezmi si telefonní čísla svých spolubydlících!

Vítek Staša

Redakce Wolkrova Prostějova 2022

Martin Kuncl, Nikola Beková, Vítězslav Adamec, Pavlína Štěpánka Borská, Tereza Jindrová, Vít Staša
Foto: Marek Gerhard
Vydává NIPOS ARTAMA
neprošlo jazykovou korekturou

Výsledky 65. ročníku celostátní přehlídky uměleckého přednesu a divadel poezie

RECITÁTOŘI 1. kategorie

Cenu poroty získávají

- **Natálie Šafránková** Shaun Tan/Markéta Jansová, Eva Dejmková: Větvičkové
- **Luisa Marie Marešová** Alena Sabuchová/Lubomír Machala: Šeptuchy
- **Mikuláš Převrátíl** Roger McGough/Dan Jedlička: Někdo přijde a udělá to za mě líp
- **Jozef Kováč** Pavel Novotný: Dědkovo sádlo
- **Anna Opartyová** Wendy Cope/Ewald Osers, Ivana Bozděchová: Zatracený chlapi
- **David Vlček** Daniil Charms/Martin Hnilo: Truhlář Kušakov
- **Vendula Klímová** Woody Allen/Dana Hábová: Odmítnutí
- **Eva Pavla Ngamokoba** Angie Thomas/Kateřina Bínová: Vypálená nenávist

Titul LAUREÁT 65. WP získávají

- **Eliška Nedvědová** Lucie Faulerová: Smrtholka
- **Vavřinec Poustecký** Christian Morgenstern/Josef Hiršal: Tapetový květ, Dvě láhve, Tyčkový plot
- **Alžběta Rokytová** Josef K. Plzeňský: Hodina matematiky
- **Marie Indrová** Filip Jan Zvolský: Domů

RECITÁTOŘI 2.kategorie

Cenu poroty získávají

- **Alexander Koukol** Václav Havel: Monolog Huga
- **Ester Gracerová** Jana Štroblová: Všechny své věci nosím s sebou
- **Veronika Brajdić** Dušan Taragel: Kurz
- **Agáta Mašková** Boris Vian/Tomáš Kybal: Pozor na orchestr

Titul LAUREÁT 65. WP získávají

- **Jan Kosejk** Slawomir Mrożek/Otakar Bartoš: Děti
- **Daniel Klouda** Ascanio Celestini/Tereza Siegllová: Člověk s deštníkem
- **Anna Kravčuková** Marie-Thérèse Cuny, Annie Girardot/Anna Kareninová-Fureková: Teta jeptiška
- **Nicole Haismanová** Romská pohádka/převyprávěla: Milena Hübschmanová: O mrtvém milenci

● **RECITÁTOŘI 3. kategorie**

Cenu poroty získávají

- **Nikol Pagáčová** Daniil Charms/Ondřej Mrázek: Sen
- **Sára Pospíšilová** Jiří Orten: Sedmá elegie
- **Martina Mašková** Vladimír Holan: Mozartiana
- **Veronika Holcová** Kamil Bouška: Inventura

Titul LAUREÁT 65. WP získávají

- **Hana Patrasová** Benny Andersen/František Fröhlich, Marian Palla: Štěstí, Ranní zpěv, Procházka
- **Gabriela Zelená Sittová** Josef Jedlička: Děti
- **František Kaska** Ivan Wernisch: Mládeži (pásmo)
- **Alžběta Rajchlová** Jitka N. Srbová: výběr básní ze sbírky Les

DIVADLA POEZIE

Cena diváka

- **Divadlo My, Plzeň** za inscenaci **Svatá hlava**

Cena poroty

- Souboru **D3, Sadov** za osobní herecký vklad v inscenaci **Zrzek**
- Za herecký výkon v inscenaci **Svatá hlava Františku Kaskovi**
- Za herecký výkon v inscenaci **Viktorka Karolíně Novotné**
- **Samuelu Zhengovi a kolektivu** za autorský projekt **Klec bez mříží**
- Souboru **Je to tajný!**, Jaroměř za výtvarné řešení v inscenaci **Jeden**

Cena Jana Roubala

- **Soubor Bezejména, Liberec** za kolektivní uchopení tématu v inscenaci **Svědectví o životě v KLDR**

Cena Wolkrova Prostějova s doporučením na Jiráskův Hronov

- **Convivium, Jaroměř** s představením **Viktorka**
- **V.E.M. 3 ROHLÍKY, Karviná** za poetickou miniaturu **Čtverylka vrahounčina**
- **Taneční a pohybové studio Magdaléna, Jablonec nad Nisou** za inscenaci **Modlitba za svobodu**

Cena Wolkrova Prostějova s nominací na Jiráskův Hronov

- **Divadlo My, Plzeň** za inscenaci **Svatá hlava**